

[Clausager.]

igen i en Kristetid, og den er haardere end den forrige. Da en vis Renteafkastning nu absolut maa siges at være mere værd, end den har været før, finder vi, at det er forsvareligt at rykke Nedsættelsen længere ned, end vi før har villet, og det er det, der er sket. Desuden er Femtedels-Lettelsen, om jeg maa kalde den saaledes, ændret teknisk, saa man undgaar de store Spring fra den ene Skattegruppe til den anden, og det er da stillet saaledes op nu, at naar den samlede Indkomst er under 3 pCt. af Formuen, da modsvares et Fald paa 2 Promille — ikke 2 Procent, men 2 Promille — af en Nedsættelse paa 5 pCt. i Skatten, dog standsende ved 20 pCt. af den oprindelige Formueskat, den gamle Femtedel.

Nu skal jeg ingenlunde lægge Skjul paa, at jeg mener, det endnu er en haard Formuebeskatning, men den værner til Gengæld bedre end før de vanskeligst anbragte Formuer for Opsparing, de Formuer, der ligger ude i Erhvervslivets yderste Skyttegrave — og vi har jo hidtil anset det for en fortjenstfuld Handling at søge at sætte Virksomheder og Arbejde i Gang, og dette kan tidt ikke ske uden Anbringelse af Kapital, og den Kapital, der, som jeg siger, ligger yderst ude, burde ikke behandles saa haardt, i Tilfælde af at den giver ringere Udbytte, som anden Kapital, der ligger længere inde og giver større Udbytte.

Det bliver nu i højere Grad end før saaledes, at Formuebeskatningen bliver en Skat efter Evne, og naar vi ikke kan gennemføre en mildere Formueskat i sin Helhed, der vilde præmiere Opsparingen stærkere, maa vi i det mindste søge at formindske Byrderne for de svageste Skuldre. Lettelsen i Formueskatten for Formuer paa under 100 000 Kr. bliver som før sagt staaende, men en Formueejers kan vælge den Regel, der giver ham den største Nedsættelse, og det gør den nye Regel ved delvise Renteafkastninger. Aktieselskabernes Skattefrihed for Halvdelen af Henlæggelsen til Reservefonden gaar tilbage til 1922-Loven, idet ifølge denne Lov kun Skatten for Henlæggelsens Vedkommende nedsættes med $\frac{1}{4}$; man bevarer altsaa det gode Princip, om end det afsvækkes noget, hvad vi i øvrigt maa beklage.

Jeg skal efter denne Redegørelse anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er ikke saaledes affattet, som vi kunde ønske, men vi er ikke eneraadende og maa tage Hensyn til andres Meninger. De Indrømmelser, der er blevet gjort os, er imidlertid efter min Mening saa værdifulde, at vi kan forsvare at tage imod dem. Den højtærede

Minister nævnte, at Lovforslaget vilde formodentlig give Statskassen en forøget Indtægt paa 5 Mill. Kr., hvis jeg hørte rigtigt. Det er muligt, men vi kan vist let blive enige om, at det ved ingen, thi det kommer ganske an paa, hvorledes det gaar med Erhvervslivet, og jeg tør udtale, at hvis Erhvervslivet kommer i endnu vanskeligere Kaar, falder Statens Skatteindtægt stærkt paa Grund af den nye Lov, men kommer Erhvervslivet i bedre Kaar, faar Statskassen ogsaa mere, end den vilde have faaet efter den gamle Lov, og det er for øvrigt en Ændring, som jeg slet ikke er ked af at faa indført.

Jeg har nu omtalt den permanente Lov. Saa er der den foreløbige Lov, den, der er helt omkalfatret, for saa vidt som der i Stedet for en Renteskat er Tale om et midlertidigt Tillæg, et ekstra Kvartals Indkomstskat og et Tillæg til Formueskatten. Der er Formaalet jo et ganske andet, nemlig at søge at dække det Underskud i indeværende Aar, som vi frygter maa komme, og vi fra vor Side har holdt paa, at man maa søge Underskuddet dækket i størst mulig Grad ved Beparelse og dernæst ved Beskatning, dels indirekte og dels direkte, og eventuelt ved Laan. Det sidste har vi ikke afsvoret helt; det kan komme til at se saa galt ud, at det bliver nødvendigt. De indirekte Skatter har vi en Del af. Muligvis vil de blive fornyet, jeg ved det ikke, en enkelt er ogsaa blevet Ministeriet foræret lige før Valget, en lille rar indirekte Skat paa 5 Millioner, som vi ganske vist ikke har haft Andel i, men den staar altsaa til Regeringens Raadighed. Nu kommer der desuden et ekstra Kvartals Indkomstskat, ganske som ved Kriseforlaget i Juni 1932, og et Tillæg til Formueskatten. Hvad det første angaar, vil jeg udtale min Tilfredshed med, at der i § 1, sidste Stykke, staar noget, der værner Skatteyderen, for saa vidt han er blevet sat i Skat af en Indkomst, som han ikke længere har; det er meget prisværdigt, synes jeg, at der staar her, at hvis en Mand er kommet i en saadan Situation, at han har en betydelig mindre Indkomst end den Gang, han blev sat i Skat, kan han blive helt eller delvis fritaget for Tillæget. Jeg vil gerne føje til, at ihvorvel jeg er meget tilfreds med dette, havde jeg hellere set, at Skatten var blevet lignet paa den Selvangivelse, der er kommet ind for en Maanedes Tid siden, thi denne Opgivelse er jo i højere Grad et Udtryk for, hvordan man er kommet igennem Krisen, saa langt som den er forløbet. Jeg vilde have sat meget Pris paa, at Skatten var blevet lignet paa den Opgivelse, der danner